

det er en ganske anden Sag med hvad der krænker Sædelighed og Blufærdighed. Medens Religionen styrkes i en saadan Kamp, selv mod Spot og Luttres derved, saa ere derimod Sædelighed og Blufærdighed — dersom de eengang ere krænkede, — tilintetgjorte og salmede for bestandigt. Og derfor er det nødvendigt at værne ved Lov om Sædelighed og Blufærdighed, fordi de ere som en fin Blomst, der ikke taaler nogen ublid Vande, ikke taaler nogen plump og umild Berørelse, medens Religionen meget bedre kan, saa at sige staae og svare for sig selv.

J. N. Hansen: Med Hensyn til de Ændringsforslag, jeg har tilladt mig at stille til § 8, skal jeg først kun bemærke, at jeg helst ønskede at være fri for hele Paragraphen. Dette vil jeg imidlertid ikke nu motivere ved Andet, end ved blot at henvise til, hvad den ærede Taler, som først havde Ordet, udtalte om denne Paragraph. Skulle vi imidlertid have en saadan Paragraph, synes det mig, at man bør indskrænke den til at opstille Straffebestemmelser for, naar Noget „ved Trykken offentliggjør Noget, hvorved Sædelighed og Blufærdighed krænkes.“ Forslagsstillerne have brugt Udtrykket „et utugtigt Skrift“, men foruden, at jeg ikke finder det strengt taget urigtigt at kalde et Skrift utugtigt, fordi det har et utugtigt Indhold, thi Skriftet selv er derfor ikke utugtigt, er det strax et nyt Begreb, som vi først nu skulle til igjennem Brugen og igjennem Domstolene nærmere at forstaae. Beholder man derimod Udtrykkene „Sædelighed og Blufærdighed“ kjende vi dem fra ældre Lovbestemmelser, de bruges nemlig i Forordningen af 27de Septbr. 1799, og vi have da en igjennem Anvendelsen i 50 Aar uddannet bestemt Fortolkning af dem, saaledes at Enhver veed, hvorvidt han kan gaae. Derfor har jeg, foruden at jeg finder Udtrykket i og for sig bedre, stillet dette Forslag, idet det blot er en Oversførelse af vor nu bestaaende Tryffelovs Bestemmelser til en nyere. Vil man nu ikke indskrænke sig til at optage denne Bestemmelse, men man ogsaa vil have Noget med ind i Paragraphen angaaende Straf for Spot imod Religionsfamsfund, saa forekommer det mig, at det maa have Hensyn til de Religionsfamsfund

heri Landet; som blot taales, altsaa de Religionsfamsfund, som vel ikke ere anerkjendte, men som dog ifølge § 8 i Grundloven taales heri Landet, idet de ikke dyrke Gud paa en saadan Maade, som strider imod Sædeligheden eller den gode Orden. Det er dog virkelig i Grunden de ikke anerkjendte Troessamsfund, som nærmest kunne behøve at sikkes mod en saadan Spot; thi de ere vistnok allermeest udsatte derfor, og dertil kommer, at det jo dog vilde see ganske besynderligt ud, om den Trykkesfrihedslov, som udkommer i 1850, i den Henseende gjorde et Tilbagestrid fra Forordningen af 27de Septbr. 1799. Denne sætter nemlig Straffestemmelser for Spot mod Religionsfamsfund, som taales her, og man vilde altsaa opleve det Særsyn, at den Dag, dette Lovforslag kommer ud, hvis det bliver saaledes, som Forslagsstillerne ønske det, vil det ikke længere være strafbart at spotte f. Ex. med Baptiskernes Gudsdyrkelse, medens det nu er strafbart at spotte med den. Jeg troer, at det vilde være at gaae den modsatte Retning af den, man kunde vente, Trykkeloven skulde gaae, naar man vilde give en saadan Frihed til at spotte Folk, hvis Religions-Samsfund ikke her i Landet vare anerkjendte, medens det tidligere har været forbudt, og vel at mærke, naar man ved Siden deraf lod en Straf falde paa den, som spottede anerkjendte Troessamsfund; lader man al Straf for deslige Spot falde bort, hvilket jeg anseer for det retteste, er det en heel anden Sag. Altsaa mit principale Forslag gaaer ud paa, blot at fastsætte Straf for „den, der ved Trykken offentliggjør Noget, hvorved Sædelighed og Blufærdighed krænkes“, og mit subsidiaire Forslag gaaer ud paa, ogsaa at fastsætte Straf for dem, „der drive Spot med et her i Riget taalt Religionsfamsfund“. Den Indvending, at man let uforvarende kunde komme til at spotte med et Religionsfamsfund, som gestalter sig saaledes, at man snarest maatte antage det for at være gaaet fra Forstanden, kan jeg ikke lade gjælde, naar man husker paa, hvad der behøves for at Noget udbringes ved Trykken; thi man kan dog ikke saaledes uforvarende komme til at lade Noget trykke; der behøves dog altid en vis Betænkningstid, naar man skal faae det trykt,